

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף כ"ח למסקנא

הסיכום כולל את סוגית הגמרא עד דף כט. במשנה כל מצות הבן. בהצלחה!

דף כ"ח ע"א

א. התובע את חברו ממון בטענת שמא, אינו יכול להשביעו. ואם נתחייב לו שבועה על טענת וודאי, מגלגל עליו שבועה גם על טענת ספק. שלמדים שבועה האמורה בחוץ (על טענת ממון, שמשביעים מחוץ לעזרה), משבועה האמורה בפנים (שבועת סוטה, שמשביעה בעזרה), שעשה בה ספק כוודאי.

ב. הקורא לחבירו "עבד" יהא בנידוי, לפי שמזלזל בישראל כל כך, מזלזלין בו ומנדין אותו. "ממזר" סופג את הארבעים (מכת מרדות, שהיא קלה מנידוי). "רשע" אין בית דין נזקקים לו, אבל הוא עצמו יורד עמו לחייו, שמותר לשנאותו ולמעט פרנסתו ולירד לאומנתו.

ג. הטוען לחבירו נמכרת לי בעבד עברי, לשיטת רבא אין יכול להשביעו, שגופו קנוי ודינו כקרקע. ואם נתחייב לו שבועה ממקום אחר, מגלגל עליו גם שבועה זו, ואין אומרים שאילו היה נמכר לו היה לדבר קול.

דף כ"ח ע"ב

א. לרב ששת עושים קנין חליפין ב'פירות' אע"פ שאינם כלי, כי כל המטלטלים ששמין אותם בדמים, כיון שזכה זה נתחייב זה בחליפיו, חוץ ממתבע שאינו עושה חליפין. ולרב נחמן אין עושים חליפין בפירות אלא בכלי.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ב. לרבי יוחנן דבר תורה מעות קונות, וחכמים אמרו משיכה קונה גזירה שמא יאמר לו נשרפו חיטיך בעלייה. ויש דמים שקונים כחליפין גם מדרבנן, שאם מכר לו שור במנה, ומשכו, ונתחייב לו זה המנה, אמר לו המוכר יש לך פרה ליתן בדמים, ושמאה לו במנה או בפרס, אמר לו מוכר השור הרי מעות שאתה חייב לי נתונים לך בדמיה, מעות הללו קונים בלא משיכת הפרה, כי בדבר שאינו מצוי לא גזרו חכמים. ולריש לקיש משיכה מפורשת מן התורה, ומעות אינם קונות בשום מקום.

ג. רשות הגבוה (הקדש), קונה בכסף. ורשות ההדיוט קונה במשיכה. ולפיכך: גזבר שנתן מעות לקנות בבהמה, גם אם היא בסוף העולם קנה, ובהדיוט לא קנה עד שימשוך.

ד. אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט, ולפיכך: האומר שור זה עולה, בית זה הקדש, גם היא בסוף העולם קנה. ובהדיוט לא קנה עד שימשוך בשור ויחזיק בבית.

ה. הדיוט שמשך חפץ של הקדש מיד הגזבר במנה, ולא הספיק לפדותו עד שעמד במאתים, נותן מאתים, שעדיין לא קנה עד שיתן את הכסף, שנאמר ונתן הכסף וקם לו. אבל אם משכו במאתים ולא הספיק לפדותו עד שעמד במנה, קנה במשיכה ונותן מאתים, שלא יהא כח הדיוט חמור מהקדש.

ו. הדיוט שנתן מעות לחפץ של הקדש במאתים, ולא הספיק למושכו עד שעמד במנה, נותן מאתים, שכבר קנה בכסף. וכן אם נתן עליו מנה, ולא הספיק למושכו עד שעמד במאתים, זכה במנה, ואין אומרים שלא יהא כח הדיוט חמור מהקדש, כי גם ההדיוט עומד במי שפרע.

ל

לומד יקר!

דוח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכחובת: 7600234@etrag.net.il